

Олександр ГОШИЛИК

“Клятий мольфар”

«МІСТ У ВІЧНІСТЬ»

(Перше видання: Івано-Франківськ: Лілея –НВ, 2016.–47 с. Редаговане, без доповнень.)

ВІДДАНІСТЬ

Темна леді у чорному одязі, –
Закривавлене серце вручаю тобі.
Заховай у глибокому колодязі,
Від жорстокого життя збережи.

Увіп'ялись у груди уколами
Тисячі металевих списів.
Серце невдало сховалося
У броні із п'яних міражів.

Зустрівшись віч - на - віч з ворогом –
У грудях лише пустота.
І разом з спокійним подихом
На спуск натискає рука.

Я втратив усі емоції:
Жалощі, сумніви, страх,
Задоволення, радощі, усмішку –
Все залишив у твоїх руках...

28 травня 2014

СОН

Проснувшись під нічною зорею,
Руками ловлю пітьму,
Ніч важкою сталевою гирею
Тягне мене в пітьму.

В душі прогризає шалено,
До його мозку шлях,
Бридкий і безмежно потворний,
Давно вже забутий страх.

В голові блискочуть моменти
Із мого страшного сну:
На мене наведені три пістолети,
Та що вони хочуть – я не збагну.

Я поглядом лячним шукаю
Риси знайомих облич...
Та лиш ті три «чорти» – в балаклавах,
Й з душі проривається клич:

«Де я, і хто ви?! Що вам потрібно?

Чому прив'язали мене?»

Пути тримають надійно,

Мотузка лиш руки рве.

Тут різко на собі відчув

Страшної сили удар,

І вперше в житті відчув

Холодної крові жар.

«Тепер ти будеш мовчати,

Доки я тобі не скажу:

Тільки - не спробуй кричати,

І я того – не здержу».

Рукою своєю змахнув він

У бік одного юнака, –

З його пістолета рухів'я

Крапала кров моя.

«Ми знаємо, хто ти,

І що ти робив останні дні.

Хочеш залишитись жити?

Розкажуй деталі мені.

Потім поставиш підпис
На цьому тонкому листі,
І тільки - но спробуй сказати
Якусь неправду мені».

В підвалі стояла тиша,
Шуміли лишень пацюки,
Десь пікнула тихо миша...
Й пролунало тремтяче – «ні»

«Нічого казати не стану,
Що б не робив ти мені,
Правда дорожча за життя,
Що мати дала мені.

«Малий, він твій, і зроби так,
Щоб цей хлопчина сказав
Все, що він знає, і все,
Що від нас тепер приховав».

Малий всміхнувся лукаво,
В очі поглянув мені...
«Мам, дай же сили, мамо,

Стерпіти муки мені».

Малий в руках тримає
Яскраво - червону сталь,
До моєї щоки простягає
Пекельно гарячий метал.

І ось я відчуваю палючий,
Нестерпний біль...
І серце кудись відлітає,
В прадавню темну тінь...

І тут, як на диво, я просинаюсь
У тихій нічній самоті.
З переляку озираюсь:
«А, раптом, це не снилось мені?»

У грудях шалено калатає серце,
Тіло моє у вогні. Як добре, що сон це...
Лиш сон цей залишиться шрамом,
Шрамом на правій моїй щоці.

Початок липня 2014

Проснись, пеленою накритий,
Мужній солдате молодий!
Дарма те, що ти вже убитий,
Для нас ти – ще живий!

Злякаються московські потвори
Мужнього духу твого!
Позалазять назад, в болото,
В руїни кремля його.

І будуть просити пощади,
Дивлячись в очі твої...
Вони, справді, «гідні» нащадки
Великої Золотої орди.

І, дарма, що тіло твоє вже зігнило,
Й на могилі давно вже щебечуть пташки.

Для нас наше небо істину відкрило:

Герої не вмирають, вмирають вороги!

Початок липня 2014

Мамо, не хочу я померати,

Я хочу в країні жити!

Я хочу кохання пізнати,

І з ним у гармонії плити!

Мамо, не хочу я померати,

Але доля моя жорстка:

Навколо гримлять гармати,

І смерть моя вже близька.

По лобі холодним потом

Стікає гаряча кров,

З душі проривається криком

Юнацька ніжна любов...

Мамо, не хочу я померати,

Але вибір у мене один:

Не здаватись катам проклятим,

На потіху жорстоких тварин!

В руках у мене ґраната,

В душі у мене вогонь:

Мам, ти ж не хочеш, мамо,

Щоб син твій потрапив в полон.

І скоро почуєш вибух,

Останнє послання тобі:

«Мам, я з тобою, мамо,

Назавжди... у вічній пітьмі».

Початок липня 2014

КОМАР

Літав комар у пошуках поживи,
Щоб з часом народити немовлят.
Все виглядав, свої зважував сили,
І шляхи відступу з атаки уявляв.
Літав колами, обдумував варіанти:
Якщо провал – не жити дітворі.
Звіряв, аналізував, перевіряв всі шанси,
Бо лиш одна помилка – кінець усій грі.
У грудях страх: загине – не загине.
Відповідальність тяжким тягарем
На комарі безжалісно повисла,
Не давши ухилитись від проблем.
Зібравшись духом – метнувся до поживи!

Маневрами складними проклав до жертви шлях,
І, приземлившись – хоботок ввігнав у жили,
І знов відчув приємний крові смак.
Та де там! Мисливцем стала жертва,
І помахом руки убила комара,
Пролила кров на свою білу шкіру,
Забравши шанс народження дітей...
Змахнувши тіло, «жертва» пішла далі,
Уваги не звернувш на інцидент.
Бо що для комара є важливим,
Те для людини всього лише момент.

8 липня 2015

LA VITA E BELLA

А ти живеш у світі неймовірнім,

У світі без вікон і без дверей.

Ти відчуваєшся в житті вільним,

І не залежиш зовсім від людей.

В твоїй коробці присутні лиш щілини,

І лізе через них безжалісне життя,

Та ловить їх з жорстокістю людини

Таке мале усміхнене дитя.

В руках тримає зламані вже стріли,

І ліпить з них жорстоке немовля
Високі гори та безмежні ниви,
Все, що колись не дало йому життя.

Й дарма, що ти тепер в неволі,
І те, що мучать тебе кати – дарма.
Ти, усміхнувшись, тихо скажеш долі:
«Спасибі тобі за крихітку добра».

Середина липня 2014

НІМА МУЗИКА

Німа музика життя
Грає неймовірно тихо довкола нас,
І не терпить жалюгідного ниття,
Коли настає нестерпного відчаю час.
Коли навколо тебе
Відбивають бас гармати,
Коли беруть високі тони
Безжалісні ворогів автомати –
Ти терпи і, тихо стиснувши зуби,
Милуйся сонцем, чистим небом.

Набери кришталевого повітря собі в груди –
Можливо, це в останній раз.
Крізь голосний шум бою –
Прислухайся, почуй німий звук,
Відчуй його своїм серцем і,
Не опускаючи рук,
Насолоджуйся таємним оркестром,
Що створює геніальну музику –
Музику твого життя.

16 липня 2014

Ти не знаєш, за що воюєш!
Ти не знаєш, куди ти йдеш!
Ти ж бо долю свою руйнуєш,
Піднімаючи гострий меч!

Ти ж політиків гри частина,
Нащо бігти тобі туди?!
Батько втратить юного сина,
Скажи, заради якої мети?

Скільки слів тривожних лунало
Із тремтячих мудрованих уст,
Вони правду страшну ховали
В лабіринтах зляканих душ.

Бо не розум вдома лишає
Тисячі чоловічих рук,
Їх в лещатах міцно тримає
Страх пізнати тілесних мук.

15 серпня 2014

Печаль в душі з хвилинами минає,
Коли в антракт виходить смерть,
Коли життя з - під сцени виринає,
Й сумну мелодію проводить геть.

Коли той друг, з яким ти попрощався,
Раптово залишається живим,
Тоді той світ, в якому ти тинявся,—
Неждано прикидається новим.

І він тобі, новий, всміхнеться,

Новий до тебе підійде!

Та смерть з антракту швидко повернеться,

І та омана світла швидко промайне.

12 вересня 2014

ВИКЛИК

Навколо смерть, повсюди лиш страждання!

Так де ж той ідеальний світ?!

Невже всі Богові Всевишнього старання

Не здатні дарувати йому цвіт?!

Якщо у цьому навіть Бог безсилий,

Якщо на землі панує Люцифер,

Тоді кому ці тисячі «помилуй»,
Які лунають до небесних сфер?!

Навіщо вірити й молитись тому богу,
Який для тебе вибирає смерть?!

Пробачте, та я знайшов свою дорогу,
Без псевдобога і його посмертних жертв.

Якщо він є – хай прийме виклик!
Нехай всю лють на мене нажене!
Нехай, прийнявши грізний облик,
Мене в пекельну яму зіштовхне!

І хай я буду у вогні горіти!
І без пощади хай знущаються чорти!
Я, друзі, буду лиш одне хотіти –
Вам, на землі, хоч трішки допомогти.

Я прожену із неба того бога,
Що замість миру породив війну!
До мене в пекло – туди йому дорога!
Бо смерть Достойних йому я не прощу!

Як не пов'яже – буду воювати!

Почесну службу воїна нести!

І не боюся я у відчаї програти,

Бо відчай не у змозі підійти!

Ти вже не Бог – а лиш прославлений диявол!

Ти вже не добрий – а лиш тінь добра!

Я вже втомивсь від твоїх клятих правил!

Я вже втомився від твого «праведного» зла...

12 вересня 2014

ВОРОЖОМУ СОЛДАТОВІ

Зробивши крок на нашу землю,

Стряснувши ногою рихлий ґрунт,

Забий навек собі у хмелю –

Ти на землі піднімеш бунт!

Й нехай на поміч йдуть гармати,
Й нехай в підмогу вийде танк –
Тобі Україну не здолати,
Бо ти всього лиш – окупант!

Твій танк горить, уже підбитий,
Його знешкодив полк «Азов».
Твій батальйон тікає вже, розбитий.
«Айдар» занюхав твою кров!

Гармати вибухнули рано,
Не встигши пустити перший залп,
Від крові – навкруги багряно,
У бій з тобою став «Донбас»!

І знову «Град» – то б'ють армійці!
Ти відступай, не гай свій час!
Чи ж хочеш ти в такому віці
Життя залишити у нас?

Вернувсь назад, в Москву, додому,
Тепер ти просто інвалід.
Тебе «Дніпро» під гуркіт грому
Залишив назавжди без ніг.

Та ти все ж зваж, не ми так хочем,

Це ваш був вибір у житті.

Це ви, солдати, так охоче

Сказали «да» оцій війні.

23 вересня 2014

МІСТ ЧЕРЕЗ ВІЧНІСТЬ

У світі істерій і проблем,

Коли життя, з кроком в смерть, переходить у вічність,

Дві душі, сповнені відчаєм й болем,

Зрозуміють, що кохання – це всього лиш циклічність.

Повз скажену ілюзію наземних проблем,

Крізь тернисті джунглі обов'язків і моралі,

На другім березі ріки зустрінеш себе –

Точно таку ж істоту, лиш протилежної статті.

Ще після смерті були вони разом,

Сплітались в божевільнім танку ейфорій,

Проте життя розділило ударом,

Залишивш на згадку лиш міст –

Міст через вічність.

6 березня 2015

ДІТИ ВІЙНИ

Ми народилися у світі казки:

Де мало болю, де нема брехні,

Де смерть не псує на палітрі фарби,
Де в мріях і фантазіях минають дні.

Світ для романтиків, що люблять жити,
Палав у сповнених любові молодих серцях,
Згорів нещадно, ворогом розбитий...
Тепер в очах замість кохання – жах.

Війна ввірвалась у юнацькі душі,
Вщент розбивши із кристалю світ.
Тепер вже не кохати, а вбивати мусим,
Тепер вже не з дітей, а з крові залишаєм слід.

Сини війни – живемо, щоб вбивати.
Наш кожен постріл – це для когось смерть.
Немає місця тут емоціям проклятим,
Всю нашу душу заповняє твердь.

Ми не герої, ми слуги народу!
Це наш обов'язок, а не каприз.
Ми вже навряд, чи повернемося додому...
А ви, прошу, не пускайте сліз.

2 червня 2015

ОДА АВАТАРУ

Нестерпний біль у голові.
Лоб розбитий, весь в крові.
Твій взвод зазнав численних втрат –
Їх вразив алкогольний кат.

Поруч друг лежить побитий,
В нього травма – ніс розбитий.
В жорстокім бою без вагань
Він на асфальт напав, мов лань!

Хто ще живий, той мужньо б'ється!
Героєм недарма він зветься!
Тактичним бойовим ходінням
Він бореться з земним тяжінням.

А ще недавно десь лежав,
Сьогодні ж став до п'яних лав!
Купляючи спиртний товар:
Солдате, гордись – ти аватар!

9 червня 2015

БАЙКА ПРО ДОЛЮ

У далекому селі Заліссі
Жив собі добрий дядя Вася.
Він не пив і не кутив,
І коханую любив.
Цілий день він працював,
Гроші тяжко заробляв.
А робота непроста,
Часто крапав піт з лиця –
Глибокі ями він копав,
Потім у них труни клав.
А, закінчивши роботу,
Брав зарплату й біг додому.
Гроші жінці віддавав,
Собі нічого не лишав.
Так і йшло б його життя
Довго - довго, без кінця –
Гроші б жінці віддавав,
А сам копав, копав, копав...
Проте чудо відбулося!
Вася думав, що здалося...
Думав було, що труна
Вже торкалась цього дна.
Проте, взявши лопату в руки,

Не становило йому великої муки
Підкопати з усіх сторін
Той у ямі чудо - схрін.
Бачить Вася – не труна,
Тут інакша дивина:
На дні ями лежить скриня –
Не велика, а – як диня.
А на скрині тій замок
Висить, немовби огірок.
Вася в руки взяв лопату,
І – ану замок ламати.
Хрясь! Удару він завдав,
І замок зі скрині впав.
Взявся Вася відчиняти,
Всередину зазирати.
Глянув в скриню – дивина:
Повна золота вона!
Чоловік весь засвітився,
Навкруги лиш огледівся:
Бачить – нікого нема,
Та й в рюкзак собі хова.
Думає: «Вернусь додому,
Жінці скриню покажу.
Ох, зрадіє ж дорогенька!

Й діти будуть теж раденькі!»

Раптом Вася схаменувся,

Біг додому – повернувся:

«Я ж, віддавши «сундука»,

Не побачу ні гроша!

Жінка буде грішми править,

А мене копать відправить?!

Краще гроші заберу,

І їй нічого не скажу!»

Так і сталось:

Вася гроші заховав,

Нічого жінці не сказав.

Зранку думає: «Біда.

Що робити далі з ними?

Може, дам їй половину?

Та ні, не варто, схоче більше,

Я мовчати буду ліпше.

Куплю вудку, куплю жилку,

Ще й гачечки на наживку!»

Ось і в місті вже наш Вася,

Він недовго одягався!

Ходить - бродить між вітрин,

Вибирає маґазин.

Поглядає на прилавки:

Чи, бува, нема обманки.
Ходить довго, вибирає,
Бо найкраще він шукає.
Йому грошей тепер не жалко,
Має він їх із достатком.
От скупився, йде додому.
Купив все, ще й пляшку рому
Кинув зверху у машину:
Хотів здурити він дружину.
Жінка стоїть на порозі,
Вася їде по дорозі.
До будинку доїжджає,
І з машини вилізає.
Дістає усі пакунки,
Жінці подає дарунки:
Намисто, плаття, каблуки,
Ще й браслети для руки.
Жінка дивиться – радіє,
Вид дарунків душу гріє.
Проте, розум їй сказав:
«Звідки Вася гроші взяв?»
«Мені заказ один попався,
Цілий день з всіх сил старався!»
Сказав Вася й пішов спати,

Завтра рано йому вставати.
Зранку Вася встав і думав:
Нащо на роботу йти?
Повний золота «сундук»
Чекає його сильних рук.
Думав, що з ними робити,
Щоб краще думалось – почав пити.
Пив постійно, цілий день,
Вернувся додому п'яний, як той пень.
Жінка бачить: ледве ходить,
Й пісні голосно заводить.
Дума, бідна, що робити?
Чому ж Вася почав пити?
А причина ж тут проста –
Знайшов він в ямі «сундука».
Жінка ж цього - то не знала:
Ходила, думала, гадала.
А чоловік все пив і пив...
До «кабаків» усе ходив.
Що ж би жінка не робила:
Жаліла, била і сварила.
Гроші Васині шукала –
Меблі всі перекидала.
Гроші так і не знайшла,

От така отут біда.
Вже не знає, що робити:
Плакать, бити чи просити –
Вася далі п'є і п'є,
Гроші в «кабаки» дає.
Вже не втримала – пішла,
І дітей всіх забрала.
А він далі пив і пив,
Поки гроші не пропив.
Коли прокинувся – нема,
Жінка із дітьми пішла.
Вася тихо почав плакать:
Що ж він натворив, бідака?!
Як згадався – було пізно,
От життя і чинить грізно!
А причина лиш одна –
Знайшов Вася «сундука».

23 липня 2015

«РУЛЕТКА»

Життєвий галас стих навколо,
В вухах шумить гаряча кров.
Вже хтось сказав останнє слово,
А хтось – почув валькір'ї зов.

Для когось місце у Вальгалі
Забронювали вже боги.
Колона близько: за поворотом
Її чекають вороги.

Десь поруч – вибух, звуки бою!
Куди ми їдем? Ну, скажіть!
Солдате, друже, візьми зброю!
Проте, він труп, що лиш тремтить.

Здалеку – крик конаючого друга,
Та поруч – вибухи ґранат.

Йому потрібна допомога,
Втім, я не Бог – я лиш солдат...

Шум бою стих, лишилося мовчання,
І гулом в голові поразка віддає:
«Я втратив все, і будь - яке старання
Від смерті вірної мене вже не спасе!»

Та я стою, бо я ще не зламався!
Програв мій мозок, не моя душа!
І розум мій нікчемний уже здався,
Проте, надія все ж спасла життя...

Знайшовши вихід – я, нарешті, вийшов.
Життя в своєму тілі я зберіг,
Та безліч тих – хто без надії згинув,
Ще більше тих – хто із надією поліг...

